

HRONOV OČIMA CIZINCŮ

Když se mezi amatérskými divadelníky ve světě řekne „Hronov“, tak každý ví...

čtete na straně 2

PŘEDSTAVTE SI HVĚZDIČKY

Milovaná i odsuzovaná kritická anketa hodnotící uplynulé inscenace.

čtete na straně 10

PŘEDPOVĚĎ NA STŘEDU

Oblačno až polojasno.
Teploty 15 až 19 st.
Ve čtvrtek místy déšť.
V noci kolem 10 st. C.
Přes den 19 až 23 st. C.

6

S počítadlem, tužkou a papírem

Pluju hronovským festivalem a jsem okouzlena, jak se tu všichni znají. Stará přátelství navázaná už před lety a utužovaná nabíhajícími ročníky přehlídky. Impozantní. Já jsem tu ovšem poprvé. Navíc jsem nepřijela ani jako znalkyně amatérského divadla, v tom se vyznám věru mizerně. Přinejmenším mám aspoň zkušenost s divadlem, a tak zpovzdálí pozoruju (a na stránkách tohoto zpravodaje čtu) debaty na inspirativní témata, zejména

o konceptu „amatérismu“ bez hanlivých přídomků. A přemýšlím si o tom v soukromí, s tím bych se – jako elév této akce – neodvážila vstupovat na veřejnost, neřkuli v tištěné, a tedy v prostoru a čase fixované formě. Jen tak tak jsem nenapsala oslavný paján o tom, jak kulturně hrdé město je Hronov a jak to tu jistě tepe i během roku dnem i nocí, bez ohledu na počasí (ach, ty povrchní soudy, díky za informaci, místní!). A tak se pokusím ladit toto zamyšlení spíše politicko-ekonomicky (ano!). Amatérským divadlem a lidmi sem se sjíždějícími člověk může, ale nemusí

být nadšen – stejně jako jejich produkcí – slova však nelze říct proti tomu, jak velkou ekonomickou pobídkou je tahle akce pro region. Každý, kdo sem přijede, musí použít dopravního prostředku (a tudíž za něj zaplatit), někde se ubytovat (a platit), jíst (a platit), pít (a, podle toho, co jsem se tu dočetla, HODNĚ platit), obdivovat místní pamětihodnosti (a platit směšně málo, ale přesto platit). Všichni, kdo si kulturu představují jako chudinku s věčně nastavenou dlaní, by měli na podobné akci přijet s počítadlem, tužkou a papírem: jeden

strana 2 →

festival s lokálními příjmy jistě zacloumá ne-
bývale – nehledě na to, že do ulic navíc vyrazí
i místní, a i ti utrácejí víc. Snad budou o finan-
cování kultury se vzpomínkami na své mládí
uvažovat i ti mladí, kteří sem teď přijíždějí ne-
jen na dílny. Nejde tu o to, že by se z nich měli
nutně stát profesionální divadelníci – jako spíš
o fakt, že jsou přinejmenším těchto deset dnů
v roce nuceni přemýšlet jaksi alternativně.
Třeba se jim chvíle, kdy v baru utráceli po-
slední drobné, jednou vrátí a oni si snadno
spočítají, že bez kultury by jejich milované
výčepníci možná zbankrotovali. A nejen oni.
Když pochopíme, co všechno je sekundárním
ziskem plynoucím z kultury, nenecháme ji
zkolabovat. A čím víc lidí to
za rok pochopí, tím líp pro
nás všechny.

Marta Ljubková

Co očekáváte od zahraničního programu Jiráskova Hronova?

Chtěla bych, abychom se díky představe-
ní dozvěděli něco o kultuře té dané země,
o zvycích a o životě; třeba Japonců ...

**Očekával bych, že to bude špičkový re-
prezentant té dané země. Samotný fakt,
že je z ciziny, je blbost.**

Aby byl dobrý a jiný. Ale vlastně nevím,
kdo to posoudí.

**Aby to bylo výjimečné. Amatérský sou-
bor z Brazílie nebo africký soubor, něco
exotického, na co by člověk šel, protože
o tom nemá ahnung.**

To, co od českého programu: zajímavé in-
scenace. Ale vlastně bych ani žádný zahra-
niční program nemusel mít.

**Očekávala bych zajímavé divadlo jiného
typu než se dělá tady u nás, něco, co nám
může přinést inspiraci.**

Hronov očima cizinců

*Na JH každoročně přijíždějí oficiální i neoficiální hosté ze zahraničí,
z mezinárodní organizace amatérských divadel AITA/IATA. Někteří
se zdrží jen chvíli, jiní po celý festival.*

Mnozí z nich si nedovedou léto bez ná-
vštěvy hronovské přehlídky už vůbec před-
stavit a cítí se tu jako doma. Letos jsme mezi
festivalovými hosty mohli zahlédnout Raku-
šana Josefa Hollose, prezidenta Středoevrop-
ské sekce AITA/IATA, Aleda Rhyse-Jonese,
vice-prezidenta britského centra AITA/IATA,
šéfa lektorského sboru nedávného Světového
festivalu amatérských divadel v Norsku, dále
Franze-Josefa Wittinga, ředitele německé-
ho festivalu dětského divadla v Paderbornu
a Joke Elbersovou, vedoucí holandského
výboru AITA/IATA. Prostřednictvím našeho
Zpravodaje se ocitli u fiktivního kulatého
stolu, a odpověděli nám na několik otázek.

**Všichni jste na hronovském festivalu už
po několikáté. Je pro vás tento festival ně-
čím speciální?**

Josef Hollos: Jsem strašně rád, že jsem
zase tady. Je skvělé vidět tu spoustu lidí,
hlavně mladých, i to, že v divadlech je pořád
narváno. To je pro mě fantastické, protože
existují i takové festivaly, které jsou zapouz-
dřené do sebe, a publikum tvoří jen členové
jiných divadelních skupin. Z města se větši-
nou nepříjde podívat nikdo. Tady mi připa-
dá, že se účastníci festivalu s místními lidmi
přirozeně prolínají, a že to funguje. Musím
říci, že když se mezi amatérskými divadelní-
ky ve světě řekne „Hronov“, tak každý ví...

Aled Rhys-Jones: Je mi jednapadesát let,
a přiznám se, že na mnohých festivalech pat-

řím mezi nejmladší diváky. Tady je to jiné. Je
tady spousta mladých lidí, kteří se chtějí učit.
Loni jsem přijel na Hronov, a hned jsem viděl
představení, ve kterém hráli nazí herci, stří-
kali po sobě vodou a na jejich těla se promí-
taly obrazy. Bylo to představení kontroverzní,
ale přiznám se, že ty obrazy pro mě byly
tak efektní a zajímavé, že je dodnes mám
v paměti. Tehdy jsem si řekl, že v britském
amatérském divadle jsme o dvacet let poza-
du. Představení se u nás připravují tak, že re-
žisér sáhne do poličky, najde text s vhodným
obsazením a pustí se do zkoušení. Tady jsem
ale viděl opravdu zajímavé věci. Zaujalo mě
například dětské představení Šel jsem jednou
z Kordoby. I když jsem nerozuměl slovům,
nadhla mě práce s dětmi, to jak dokázaly
vytvořit charaktery, navázat kontakt s publi-
kem, vyprávět příběh tak, že byl pochopitel-
ný i cizinci. Myslím, že je velmi dobré, když
se už malé děti naučí milovat divadlo a tato
láska je pak provází celým životem.

Joke Elbers: Na Hronově se mi ze vše-
ho nejvíc líbí, jak se všichni doslova ponoří
do divadla. Letos mě potěšila jedna náhoda
– byla jsem ubytována ve stejném hotelovém
pokoji jako loni. Takže to pro mě bylo, jako
bych se vracela domů. Tento pocit se ješ-
tě umocňuje, když tu potkávám stejné lidi,
byť je znám jen od vidění. Jezdím na festi-
valy často, ale třeba v Holandsku je to tak,
že divadlo a osobní život se od sebe výrazně
odděluje. Tady mám pocit, že divadlo je pro
lidi součástí života. To dodává Hronovu spe-

cifickou atmosféru, je takový domácí a ve-
lice příjemný.

Franz-Josef Witting: Často navštěvu-
ju různé festivaly, protože na nich vybírám
představení pro náš festival v Paderbornu. To
je jeden z důvodů, proč jezdím pravidelně
na Hronov. V roce sedmdesátého výročí jsem
tady byl jako lektor zahraničního diskusního
klubu, pak jsem dvakrát přijel se souborem.
V téhle souvislosti musím velmi pochválit
technický štáb divadla. Jsou to opravdu skvělí
profesionálové, jsou vyrovnaní, klidní, nic je
nevyvede z míry. Jsou nejen šikovní, ale taky
ochotní. Každý ví o všem, takže jsou schop-
ni dát cokoli dohromady. Hronov pro mě má
jedinečnou tvář, protože je tu nejen spousta
amatérských divadelníků, ale i profesioná-
lů a novinářů, kteří se o amatérské divadlo
opravdově zajímají. O divadle se diskutuje,
třeba až do rána, píše atd. To je dneska skoro
zázrak, protože lidé mají tolik podnětů, že je
těžké je pro něco nadchnout.

**Jaká představení by se podle vašeho ná-
zoru měla posílat na mezinárodní festivaly
– pouze nonverbální nebo i ta, která jsou
založená na textech?**

Josef Hollos: Mělo by to být v rovnováze.
Když se představení dělá jen s tou myšlen-
kou, že ho uvedou v zahraničí, není to dob-
ré. V takovém případě nepodáváte žádnou
zprávu o divadle v České republice. Vznik-
ne jakýsi internacionální tvar, který se sice
můžete hrát kdekoli pro jakékoli publikum,
ale je to takové prefabrikované. Je tu nebez-
pečí, že na různých festivalech uvidíte stále
ty stejné skupiny, které jedou podle tohoto
modelu a neuvidíte nic specifického, národ-
ního. Když jsme o tomto tématu diskutovali
na mezinárodním plénu, došli jsme k názoru,
že je dobře, když zahraniční diváci uslyší
mateřský jazyk divadelníků. Má to své kouz-
lo, a je to upřímnější, autentičtější. Vidáme
samozřejmě taky představení, v nichž herci
různých národů mluví pro větší srozumitel-
nost anglicky. Ale v tom případě hodně pře-
mýšlejí o tom, jak text co nejsprávněji řci
v cizím jazyce, a zapomínají nebo nemají čas
při tom hrát.

Aled Rhys-Jones: Samozřejmě to závi-
sí na typu hry. Když se jedná o zpracování
Shakespeare, Čechova nebo jiných klasic-
kých titulů, které jsou obecně známé, a tedy
srozumitelné, je možné takové hry bez pro-
blémů uvést. Jedná-li se však o hry nové,
a navíc nějak myšlenkově spleťté, může být
přemíra textu na závadu. Pak je lepší doplnit

to výraznými vizuálními prostředky. Jinak
hrozí, že diváci otupí, protože nebudou rozu-
mět a odsoudí inscenaci jako špatnou, pro-
tože nerozumí textu. I když to neznamena-
vá, že hra nebo inscenace je sama o sobě špatná,
jen se ocitla ve špatných souvislostech. Tak-
že, když se skupiny rozhodnou jet na festi-
val, měly přemýšlet, jaký titul zvolit. Pokud
mají hru založenou na textu, je potřebné,
aby vybavili diváky před představením po-
drobnými synopsemi v jazyce, kterému pu-
blikum rozumí.

Joke Elberts: Samozřejmě, že nonver-
bální představení je pro mezinárodní pu-
blikum ideální, ale není to bezpodmínečně
nutné. Myslím, že existuje spousta předsta-
vení, ve kterých je sice dost textu, ale je tam
spousta jiných elementů, které může cizinec
v představení sledovat. Ty elementy se vám
poskládají tak, že celku porozumíte. Takže
vám dám odpověď ambivalentní. Nejsem
proti představením založeným na textu, ale
nemělo by to být to jediné, co se divákům
nabízí. Před lety jsem na Hronově například
viděla hru Martina Františka Doma, a na-
vzdory tomu, že jsem slovům nerozuměla,
zanechala ve mně velký dojem. Podařilo
se mi porozumět souvislostem příběhu z ji-
ných elementů inscenace. Mnohé obrazy
mám v paměti dodnes.

Franz- Josef Witting: Je lepší, když má
divák k dispozici obrazy, nějakou formu vi-
zuálního vyjádření, ta pomáhá hercům a di-
vákům ve vzájemné komunikaci. Ale když
už děláte představení založená na slovech,
musíte mít velice dobrou synopsi. Ne takový
program, jaký se dělá pro domácí publikum,
ale přesný popis toho, co diváci uvidí. Mám
s tím svou zkušenost. Do Paderbornu jsem
pozval Rádobydivadlo Klapý s Elegií tyrol-
skou. Ze začátku jsem docela bojoval s dra-
maturgickou radou, protože se toho báli. Ale
společně s Václavem Špirem se nám poda-
řilo vytvořit velice dobrou synopsi pro divá-
ky, takže představení mělo na festivalu sluš-
ný úspěch, lidi se bavili. Samozřejmě, není
možné pro festival zvolit komorní hru, kde
sedí dva lidi na židlích a dvě hodiny mluví.
Ale na druhé straně myslím, že není dobré
pro mezinárodní fórum vybírat jen taneční
nebo pohybová představení. Vždyť nám jde
o to ukázat kulturu nějakého jiného národa,
a součástí té kultury je i jazyk. Beze slov to
tedy není kompletní. Je zapotřebí mít obojí.

Jana Soprová

Vždycky jsem měl – a stále mám – potíže
s posuzováním dětského divadla. Svého času
to dokonce dospělo k napětí, protože jsem
se ujímal činnosti a výsledků Antonína Na-
vrátily z tehdejšího Gotwaldova (dnes Zlína),
kterému dravě nastupující průkopníci dra-
matické výchovy vyčítali, že kazí děti a mlá-
dež, protože režíruje; dvakrát jsem byl tehdy
dokonce vyslán Brna, abych přesvědčil různé
činitele jihomoravského amatérského diva-
dla, ať probíhá pustí toho Navrátila na Hro-
nov. Kající se na tomto místě vyznávám,
že jsem moc vděčen za omyl, jehož se před
těmi dávnými lety dopustily školské úřady,
které mne poslaly na jakousi akademii do Ut-
rechtu a ono se ukázalo, že to vůbec není
vysoká divadelní škola jako naše AMU, ale
odborná škola pro výchovu učitelů drama-
tické výchovy. Velice mne zajímalo všechno,
s čím jsem se tam seznámil díky vynikajícím
západoevropským kapacitám, jež byli naši-
mi lektory toho – jak se tehdy začalo říkat –
workshopu. Dokonce jsem tam dělal asisten-
ta jednomu vynikajícímu dánskému učiteli,
který od rána do odpoledne s holandskými
dětmi v normální herně školky, s hračkami,
jež v ní měl k dispozici, stvořil znamenitou
pohádku, která se účastníkům workshopu
dala předvést jako divadelní scénický tvar.

Od té doby jsem velkým příznivcem a ob-
divovatelem dramatické výchovy a její vpad
na mezidruhovou hronovskou přehlídku po-
kládám za velký přínos. Neboť tato „metoda
osobnostního a sociálního rozvoje účastníků
především formou dramatické hry“, jak začí-
ná svou definici Luděk Richter v Praktickém
divadelním slovníku a pokračuje tím, že je
zaměřena kromě jiného na obrazotvornost,
citovou výchovu, spontánně, ze své nejpří-
rozenější potřeby je blízká těm principům
a postupům, které vyznačují podobu jiného
divadelního jazyka, než bylo a je to, které
vyrostlo z osvícensko-měšťanského podhou-
bí a na němž jsme my fosilové i v Hronově
zažívali ta krásná léta mládí, kdy se tu hrála
jenom činohra – dvě představení jedné in-
scenace odpoledne a večer. A ve čtvrtek jsme
byli unaveni diskusemi a rozborů, tak se čas
věnoval společenské zábavě. Díky drama-
tické výchově vím, že se divadlo dá z gruntu
dělat úplně jinak. Po Utrechtu jsem to defi-
nitivně pochopil při mnoha setkáních s Mi-
ladou Mašatovou, neboť jsem měl to štěstí,
že jsem viděl její představení a vedl její di-
plomovou práci. Ale problém
je v tom, jak převést metodu
dramatické výchovy do re-
žie jako budování záměrné
struktury.

Jan Císař

Recenze

DS Centrální zádrhel, Strakonice

Názory

Seděl jsem v první řadě, což byla asi výhra, protože další řady moc neviděly, co se dělo na zemi. Kluci byli skvělí. Bavil jsem se od začátku do konce.

Nejlepší je žloutek s bílkem, nebo obráceně.

Spoustu věcí jsem neviděl, ale smál jsem se i tak, protože už jsem to znal.

Moc povedené, někdy jsem nerozuměl, neslyšel skrz muziku nebo smích.

Viděla jsem to dnes po páté, konečně mně došlo, že se tam opravdu nezpívá do pytlíka, ale do pupíka a do krmníka, to je ale škoda.

Oni toho kluka chudáka nemají rádi doopravdy?

Oceňuju jednoduché ztvárnění všech ženských postav.

Tomu se asi říká zcizovák, jak tam dělá jako že se dohadují, kdo tam kdy půjde?

Mně se to moc líbilo. Bylo to hravé.

Znám ten příběh s těmi podprsenkami, dobrý je stromeček, škoda, že ho nikdo kromě prvních dvou řad nemohl zahlédnout.

Ceterum autem censeo

Carthaginem esse delendam končil kdysi ve starém Římě jeden slavný senátor každou svou řeč: Kromě jiného také tvrdím, že Kartágo musí být zničeno. Mohl bych tuto jeho větu téměř doslova opakovat: Ostatně soudím, že hrát komedie P. H. Camiho je úkol prakticky nadlidský. Chápu naprosto, proč jsou tak přitažlivé – zejména pro mladé soubory. Mají řadu skvostných ploch a plošek a jejich humor je neodolatelný. A navíc: vypadá to, že základní situace je tak výsostně divadelní, že se dá předvést na jevišti takřka bez námahy a bravurně. Jenže v tom je ten omyl. Ta situace je především literární, převést ji ze slova do materiálu divadla je vskutku záležitost hrozně, hrozně nesnadná a obtížná. A tak se hledají postupy, jak na text zvenku navěsit nonverbální vtipy a vtípky, jež by situaci zdivadelnily. Za ta léta, co jsem viděl řadu inscenací Camiho textů, jsem si je rozdělil do tří pásem. První znamená jen tyhle fóry a fórký a pohřbívají text úplně.

Ve druhém tento přístup ustupuje do pozadí a hledá se divadelní řešení literární hodnoty. A ve třetím se to podaří.

DS Centrální zádrhel ze Strakonice ve svém představení hraném pod názvem Tři minikomédie 3x Cami se pohybuje v pásmu druhém. V tom tvaru existují jisté zvenčí navěšené akce jako třeba zejména na začátku dost opakované jakoby nedostatky: někdo neví, kdy má hrát, co říkat a má jinou čepici, ale není jich zase tolik, aby zcela přehlušily jádro textu. Těch pět chlapců na jevišti je vedeno k tomu, aby především říkali slova a pokud něco mimoslovně konají, aby to bylo v jistém souladu se situací, z níž se vychází. Za to budiž všem, kdo tuto inscenaci dělali, vysloveno uznání. Ale to neznamená, že jim podařilo najít možnosti, jak se dostat do kategorie třetí, že dokázali literaturu naplnit dokonale scéničností.

Prostě: Ceterum autem censeo...

Jan Císař

P. H. Cami: **TŘI MINIKOMEDIE 3x CAMI**

Jak vyžrát na Camiho

Odhodlané dítě zachraňuje ubohou matku před útoky opilého otce. Zoufalí nájemníci činí přítrž hlučným honům ve čtvrtém poschodí. Kanibalové přesně dostojí civilizačním požadavkům naivního cestovatele. Tolik na úvod k zápletkám tří hříček Pierre-Henri Camiho, od kterých se nenechala odradit čtveřice hereckých mladíků ze strakonického ZUŠ.

Tím, kdo je odrazoval, je především sám Cami, který své texty velmi důvtipně znedivadelnil, protože chtěl zabránit jejich uvedení na jevišti. Podle mnohých teoretiků nelze Camiho poetiku na jeviště přesadit, posadit, ani položit, natož postavit, maximálně snad o něco opřít a utéct rychle za roh. Pravdu mají skeptikové v tom, že je poměrně těžké najít mezi Camiho škodolibůstkami text, k jehož realizaci (a hlavně vypointování) nemusíme na jevišti předčítat scénické poznámky, nepotřebujeme shánět padesát zbrojnošů a obejdeme se bez dvou stovek vyplétaných židlí. *Centrální zádrhel* pod vedením Jiřiny Lhotské postavil proti Camiho schválnostem schválnost vlastní – prostě ho vzali a udělali. A udělali ho dobře.

Především nenechali diváky přemýšlet o tom, jak to nejde. Na hercích je vidět radost z překonávání Camiho překážek, které se mnohdy překonají tím, že se prostě zdůrazní a nechají chvíli trčet. Nehraje se tady kvůli sdělení, ale pro potěšení a protože je potřeba vyměnit trochu energie mezi jevištěm a hledištěm. Průběžný gag se zmatkujícím hercem pěkně zcizuje a zdůrazňuje

odstup, je poměrně funkční spojovací linkou a má slušnou pointu. Jablkoní hudba pomáhá a rocková bouřka s prstem místo blesku je typickým příkladem bezelstnosti, s jakou na to *Zádrhel* šel.

Pustili jsme se před pár lety do Camiho textů v Jihlavě. Při vzpomínce, jak složité jsme na to šli (loutky, masky, stínohra, tři scény, paralelně propojené příběhy, patnáct herců) a jak jednoduše „lhotští“ ze Strakonice dosáhli úplně stejného výsledku, musím zvednout oba palce. Scéna prakticky neexistuje – prostě se nechtěli s něčím tahat vlakem, jak zaznělo v červnu v Ústí. Šestici židlí lze přece využít k čemukoliv (vejce z židlí!). Rekvizity? Jen ty nejnutnější, symbolické, zástupné a „vlastnějetojednojaké“. Proč by ovčín nemohl zahrát plyšový slon, když tak hezky píská. Jak my se tenkrát s těmi ovečkami, blbci, střihali!

Kluci prostě neskočili Camimu na špek. Přeskočili ho a divák (jim) to sežral. Já i s pastýřem a stromečký „na malých dřevěných podstavečcích“. Mohl bych poprosit o lepší artikulaci (Martine a Filipe) či výraznější pointování některých slovních gagů. Přechod mezi první a druhou hříčkou mohl mít nějaký nápad, podobně jako pozdější návaznost, kdy se mast proti rohovině stává kanibalským lichením. Trochu mi vadil těsný nátlak na první řadu diváků. Výraznější zádrhel jsem nenašel. A popravdě, já jsem ho ani nehladal.

Martin Kolář

Tak mu hlavně říkám „nehraj“

Rozhovor s Jiřinou Lhotskou, režisérkou a vedoucí souboru Centrální zádrhel, ZUŠ Strakonice

O textech P. H. Camiho kolují zvěsti, že nejdou dělat na divadle. Co si o tom myslíš?

Třeba nejdou; je to dost dobře možné, že to není možné.

S nápadem přišli kluci?

Různě šmejdíme po všem možném, na Kleštence z pralesa si přišli kluci sami, hodně se jim to líbilo. Pak jsme řešili, co z textů můžeme udělat v našich prostých podmínkách. Orgie v nesleské věži a Kleštence jsme vynechali, ve škole nemáme ani šneky. Hlemýždě jsme vypustili, protože nenávidím španělské slimáky. A zůstaly nám tyhle tři věci, kde není nic potřeba, pouze židle. My jsme totiž hrozně chudí.

Nemám pro vás tady na Hronově založit nějakou sbírku?

To by bylo dobré. Naše ředitelka řekla, že finanční limit už má dávno vyčerpaný, a že nemůže koupit ani lavičku.

A nejsou kluci šikovní, že by něco vyrobili?

To teda nejsou, ale jinak je s nimi strašná sranda. Oni jsou hrozně chytrí. Moc mě to s nimi baví. Těší mě na tom, že mohou dát každému takový úkol, na který ten který člověk stačí. Dá to sice hodně práce, ale je to skvělé. Jeden je geniální na počítače a současné technologie, má zákaz hrát, protože je stylizovaný ve svém projevu; ten, co hrál outsidera, outsider samozřejmě není. Je to neskutečný flegmatik, jen občas sarkasticky něco komentuje. Právě to je na té práci hrozně zajímavé. Přemýšlení, co s konkrétní skupinou lidí můžeš udělat, na co mají, do čeho se strefíme, co bude bavit je a i mě, a co nás někam posune.

Jakým způsobem pracuješ?

Dělám to sto padesát let a furt mám pocit, že všechno není úplně přesně tak, jak by se to dělat mělo. A vlastně vůbec nevím, jak se to dělá, protože nevím, jak to dělám. Opravdu nejsem systematick: když se mě zeptáš, jak pracuju, tak nevím. Víím, že je to blbý, ale zase na druhou stranu se mohou dívat na lidi, se kterými jsem měla co do činění, a vidím, jací z nich vyrostli strašně zajímaví lidé.

Jasanka Kajmanová

Názory

Litevci – dobrý, co?!

Už jsem tady zažila spoustu zahraničních souborů, ale tenhle se mi líbil asi ze všeho nejvíc.

Na to, že tam měli tak málo slov, tak se jim to podařilo převyprávět hodně srozumitelně a zábavně.

Mají kondičku a smysl pro gag!

Ten princip se mi líbil, ale ke konci už se mi to zdálo trochu stereotypní.

Klauniády byly fajn, jsou šikovní. Ale některé situace podle mě působily bezradně.

Hezké momenty, barevné ladění scény, byla z toho příjemná nálada.

Jednoduchá složitost

To představení, jež zahrál litevský soubor Arlekin z Vilnius, se dá číst velice jednoduše: jako klaunsko-pantomimická nadstavba nad Shakespearovou slavnou tragédií Romeo a Julie. Vzpomínal jsem intenzivně při vnímání této stylově-druhově podoby scénického tvaru na dvě věci. Především na dávnou řeckou pantomimu, která vznikla z přesného označení – παντα μιμειν – všechno napodobit. Dopisy účastníků legendárních řeckých hostin nás podrobně informují o tom, že mimo jiné na nich vystupovali pantomimové, jejichž napodobování jevů nejrůznějšího druhu bylo výbornou zábavou. Tentýž pocit jsem měl z těch litevských dam a pánů, kteří tělem rozehrávali nejrůznější akce i situace s patřičnou dávkou komediálního nadhledu a odstupu, s vtipem naprosto zřetelným, ale ne vtíravým a hlavně v dokonalé stylizaci, která naprosto srozumitelně sdělovala o co jde, ale přitom to napodobování nebo snad vyobrazování? – jak to začal už dávno spor německé filologie a teatrologie, jestli mimesis překládat jako Nachahmung nebo Darstellung – ani v nejmenším nesklouzlo do jakési „hry na řemesla“. Vždycky mělo estetický postoj, jež nějakou skutečnost

vidělo právě a jen jako divadelní. A tady jsem si vzpomínal na tu druhou záležitost: na vizi „cizího“ herce Otakakra Zicha, kterou si vymyslel, aby mohl zkoumat sdělnost hereckého pohybu; prostě herce, jehož řeči nerozumím a co se tedy mohu dozvědět jen z řeči jeho těla. Podle Zicha hodně. V téhle inscenaci, která věru není činohrou, ale

nejspíše pohybovým divadlem sui generis, všechno. Pro zahraniční zájezdy je to báječná vlastnost. Ale divadelně přitažlivé je to rovněž, takže přečteno odtud a takto jednoduše, je to jakási osobitá parafráze Shakespearova textu, která je velmi dobrou zábavou.

Jenže ten název Why is love? se nedá tak snadno odbýt, co když má svůj hlubší smysl, jenž všechno komplikuje? Konec poměrně důrazně tuto možnost naznačuje. Ta dvojitá smrt obou milenců se dá pochopit jako záměrně inscenované divadlo – ostatně: i u Shakespeara by to tak dopadlo, kdyby posel, jehož vyšle bratr Vavřinec, mu mohl vyřídit, že Julie v hrobce jen tvrdě spí. Milenci v této inscenaci se probudí radostní z toho, jak na všechny vyžrali, jenže ti všichni tam zase nad nimi stojí, nic se nezměnilo. Bude to pokračovat jako před tím. Netvrdím, že to takto v té inscenaci je, ale: ten lehce ironický nadhled, jenž prostupuje totálně dění na jevišti a jenž ani na okamžik nepopustí nejmenší prostor citu, jež jmenujeme láskou, mne chtěj nechtěj nutí k této úvaze. Chybí-li alespoň na okamžik zcela vážně vyobrazená či napodobená láska, není to posléze model – či obraz – světa bez lásky, v němž ona snaha obou slavných milenců přemoci překážky, jež jim brání v naplnění jejich vztahu, musí být nutně jen a jen divadlem?

Je-li tomu tak, pak ta inscenace je neskolitelně složitější, než se na první pohled zdá. Což je jí samozřejmě ke cti. I když to první jednoduché čtení jí také dodává lesku.

Jan Císař

Recenze

W. Shakespeare: **WHY IS LOVE? PROČ JE LÁSKA?**

Dík za úsměv

Na představení **WHY IS LOVE?** divadla ARLEKIN z Litvy jsem se opravdu těšil. Program sliboval adaptaci Shakespearova textu „Romeo a Julie“. Program říkal: „Hlavní myšlenkou hry je prostřednictvím smíchu dovést diváky k zamyšlení nad věčnými otázkami nepřátelství, zášti a Vše překonávající Lásky.“ Program dále nabízel seznam nesčetných úspěchů této hry na mnoha světových festivalech. Ve svém nadšení jsem znejistěl, když mi náhodný seminarista před dveřmi divadla prozradil, že on na to nejde, že slyšel, že to není dobré. Znovu jsem znejistěl, když mi jiný seminarista po představení řekl, že se mu to nelíbilo, že z toho odešel, protože nemá rád, když se z vážného tématu dělá legrace. Ale hned jsem odnejistěl, protože jsem si uvědomil, že už je po... (vtip). Já to rád mám a programu jsem dal zcela za pravdu. Nebyl jsem sám. Nadšeně tleskající dav jiráskohronovského publika 9.8. 2011 v 16.30 hodin byl se mnou.

Arlekinovští (v režii Tatjany Timko) se s úžasnou lehkostí zmocnili tak vážného, těžkého a tolikrát omletého tématu a vydo-

lovali z něho maximum. Formou klauniády nám sdělili všechny stavební kameny tohoto dramatu, od rivality mezi dětmi Monteků a Kapuletů, až po tragické usmíření nad rakví obou milenců. Jejich pojetí bylo hravé, vlídné, s dokonalým smyslem pro gag, s přesným timingem a temporytmem pro tento žánr bezpodmínečně vyžadovaným.

Skupinka klaunů si okamžitě získala diváka, když nastoupila a zástupnou řečí ve fistuli (doufám, že to nebyla Litevština) rozjela svoji klauniádu. Ona řeč fungovala výborně, a proto se mi nelíbilo pozdější používání angličtiny, a už vůbec ne reprodukováný originál textu.

První polovina představení měla potřebný spád, který se však v druhé části nepatrně vytratil. Na diváky dopadla salva monotonní gagovitosti. Změna rytmu nebo zkrácení celku by neškodila. Ke změně nakonec došlo v závěru, když umírací scéna zvažněla, aby se pak v dobré obrátila.

Tentokrát tam umřeli s úsměvem na jejich i mojí tváři. Za to jim dík.

Michal Hecht

Nejlepší amatérské představení roku

Rozhovor s Tatjanou Timko, režisérkou litvského souboru Arlekin

Jak se vaše skupina dala dohromady a jak vznikla tato inscenace?

Jsme spolu od roku 2009 a je to naše druhá inscenace. Pracujeme od začátku v žánru klauniády. První inscenace byla čistě klaunská. A pak jsme se rozhodli inspirovat se Shakespearem, ukázat ho prostřednictvím klauniády. V naší skupině jsou samí bývalí studenti jedné školy ve Vilniusu. Některé znám už od jejich dvanácti let a většina z nich už překročila dvacítku. Teď studují buď na jiných školách nebo pracují. Ale stále se scházíme a pracujeme společně na představeních.

Skupina je pohybově velmi dobrá. Máte nějaké speciální tréninky?

Trénujeme, ale jen v rámci přípravy na představení. Jinak se tím už teď nijak zvlášť nezabýváme. Je fakt, že dříve jsme se speciálně soustředili právě na pohybovou stránku, teď už si to spíše jen opakujeme. Ale stále hledáme nové možnosti, trénujeme nové dovednosti.

Kolikrát jste tuhle inscenaci už hráli?

Premiéra byla letos v únoru, takže inscenace je dost nová. Hráli jsme ji celkem asi desetkrát. Byli jsme na několika festivalech, například v Klaipedě u nás v Litvě, kde jsme získali cenu za nejlepší amatérské představení roku. Do zahraničí moc nejezdíme, protože scéna je dost velká.

Co teď připravujete?

Budeme dělat představení podle ruského spisovatele N. V. Gogola Nos; opět v žánru klauniády. Je to taková svérázná věc... Ale ještě jsme nezačali, čeká nás to, až se vrátíme do Vilniusu.

Můžete prozradit ještě něco o sobě? Jste profesionální režisérka?

Učím dramatickou výchovu ve škole. Tahle skupina jsou moji bývalí studenti, ale mám ještě dvě další skupiny, to jsou mladší děti, školáci. S těmi pracujeme klasickým činoherním způsobem. Skupina Arlekin je speciální, více se už blíží profesionálnímu divadlu.

jas

DS Regina, Břeclav

Recenze

Rozpaky recenzentské

Názory

Hraješ-li víc, abych trpět měl. Tím víc trpím já, než ty bys chtěl.

Mně se to moc líbilo. Mám hrozně moc ráda Máj. Pochopila jsem ztvárnění, představovali jeho jednotlivé osoby, proto se prolínali, naráželi do sebe.

Odpočinul jsem si u toho, ale že by mě to nějak zvlášť zaujalo, to spíše ne. Takový relax, ale ne moc intelektuálně zábavné, ne nic, co by mně to mělo dát.

Jsem strašně ráda, že se pustili do Karla Hynka Máchy, že měli potřebu ho zpracovat.

Viděla jsem představení na Mladé scéně – v komorním prostoru Malé scény. Pokud jde o osobní výpověď, která má dojít k lidem, není možné hrát představení v tak obrovském prostoru, na klouzajících parketách, kdy si ještě většina lidí na just sedne co nejdál.

Dnes jsem měla pocit, že dvacet minut se natáhlo na skřípec a měřilo skoro hodinu.

Karel Hynek Mácha by si s nimi zahulil a pak by se radoval nebo naopak? (pořadí nevím)

Tuhle recenzi se mně vůbec, ale vůbec nechce psát. Chovám totiž k souboru – Regině Břeclav, jenž provedl to krátké divadelko poezie o Karlu Hynku Máchovi pod názvem K.H.M., sympatie kvůli jejich Betlému, který jsem viděl na Šrámkově Písku. Taková pásma vánočních zpěvů jsem viděl mnohá, většinou vzbuzovala nostalgii, vyvolávala tichou a tklivou vánoční náladu. A tihle mladí z Břeclavi to udělali po svém, s vtipem, lehoučkou, ale zřejmou ironií, jež se nevysmívala a nic neshazovala, ale jenom vyjadřovala zřetelný vlastní nadhled. Čekal jsem něco podobného i od toho, co udělali s Máchou o Máchovi. A hle: byl jsem tím K.H.M. nucen vracet se proti proudu času, někam do let 1945-47, kdy na gymnáziu, jehož jsem byl tehdy žákem, vystupoval na všech školních akademických školních recitačních souboru; tak se tomu tehdy říkalo, žádný umělecký přednes, žádné divadlo poezie, ale recitační soubor. Vystupoval důstojně, vážně a hlavně ušlechtilé, s úctou i láskou k básníkům a jejich básním. Nepopírám, že leckteří díky tomu, že byli členy tohoto souboru možná mohli proniknout k poezii. Ale jiným se zdálo, že takhle nelze zacházet třeba s prokletými básníky. Slyšel jsem tehdy od nich poprvé Baudelairovu Mršinu, kterou jsem si hned nato přečetl. A když jsem srovnal ten až neosobní a tak dů-

stojný projev se smyslem této básně, tak jsem měl pocit, že je to hřích na umění, za nějž musí být ten strnule stojící sbor ve slavnostní černi uvržen přinejmenším do očiště.

Regina se svým K.H.M. je samozřejmě jinde, těch více než 60 let je cítit, například už nestojí, ale hýbou se. Jenže to nic nemění na tom, že ten pocit školní akademie, povinné úcty ke klasikovi vzdávající hold vznešenosti dávného odkazu ve mně to vystoupení vyvolávalo. Víím, že tam pár pokusů jít na věc jinak, nabídnout jiný pohled na známé verše, známé dílo a koneckonců i na poměrně známou osobnost autora bylo. Když zazněla nejslavnější kaskáda českých metafor „obraz co bílých měst u vody stopen klín“ atd. atd. doprovázena gesty ne příliš uctivými, tak se cosi v tomto směru ozvalo. Ale slabě, strašně slabě. Aby bylo jasno: na tomhle poetickém pásmu mě nic nepopuzovalo, nerozčilovalo, neuráželo. Přežil jsem je v klidu a míru. Ale bylo mně opravdu, ale opravdu líto, že soubor - byť jak se píše v programu - plnil vlastně školní úkol, zůstal u tak konvenčního přístupu.

Věřu bych tuhle recenzi raději nepsal. Ale co nadělám? Paní šéfredaktorka by se zlobila, tak musím.

Jan Císař

Recenze

Martin Janků, Zdeněk Miklín a soubor: K.H.M.

Bohužel ne takhle

Regina Břeclav letos na Hronově podruhé. Škoda, že Nadhled s Lehkostí, tak intenzivně přítomni v prvním představení (Na Betlém!), zůstali na zimním stadionu. Zatímco si tihle dva ruku v ruce bruslí na zimáku, v sále Josefa Čapka herci trpí, recitují, citují citu-plně K.H.M.

Chodí – jasně, K.H.M. toho nachodil opravdu hodně. Jsou bosí – K.H.M. si prý lepil na podrážky pohlednice z míst, kde pobýval. Citují z dopisů, z deníků, z Máje...

Škoda. Škoda, že se toho o K.H.M. moc nedozvídáme, škoda, že z deníků slyšíme hlavně, KDE pobýval, KUDY chodil. Škoda,

že se nedozvídáme, CO tam dělal, CO prožíval... Kniha Intimní K.H.M. – deníky básníka – toto vše nabízí v míře vrchovaté.

Pokud tahle inscenace má podat informace o básníkovi studentům (spolužákům), bohužel nenabízí nic jiného než zprávu o tom, že básník trpěl, chodil, trpěl, sám si vydal Máj, trpěl a byl zlý na svou Lori.

Škoda. Tím víc, že vím, jak Regina umí dělat výborné inscenace, tím víc, že jsem přesvědčena o tom, že poezie na jeviště patří. Ale bohužel ne takhle. Škoda.

Renata Vordová

Takhle nás posílali dál

Rozhovor s režiséry Martinem Janků a Zdeňkem Miklínem, DS Regina Břeclav

Nevydali jste se společně se souborem někdy po některé z Máchových poutí?

Ne, ale je to dobrý nápad. Možná jsme putovali po stejných trasách, ale ne vědomě a ne s dětmi. Bylo to na představení poznat?

Občas někdo ukázal místo jinde, než kde je ve skutečnosti...

Pořád jsme jim říkali, že ukazují geograficky blbě, ale s nimi se nedá pohnout.

Jaká byla práce na představení? Co vás překvapilo?

Bylo to hodně didaktické. Překvapilo nás, jak se hercům za měsíc práce rozzářily oči. Na začátku Mácha nic a na konci mistr světa a úžasné. Otevřela se jim možnost dívat se tímto způsobem na spoustu čítankových jmen, jsou to většinou prváci, sem tam nějaký druhák. Bylo pro nás hodně důležité, aby z toho něco měli a to se podařilo.

Co jste při K.H.M. nečekali?

Nečekali jsme, že budeme tady nebo na Mladé scéně. Šlo o jednorázovku: „Udělejte prosím vás něco pro gympláky, bude výročí Máchy.“ Brali jsme to jako práci dovnitř do souboru, maximálně pro spolužáky. Pak jsme si řekli, že pojedeme na přehlídku, aby se díváním učili... a takhle nás posílali dál.

Děláte také něco kromě školních projektů (K.H.M., Na Betlém!)?

To byla náhoda, měli jsme úplně nová děcka, tak jsme s nimi chtěli udělat pro začátek něco drobnějšího. Jinak Regina Břeclav se čtyřicet let věnuje divadlu poezie – zpracovává české i zahraniční básníky (Vyskočil, Holub, Jandl, Hartmann, začínalo se Morgensteinem, asi jako všude). Vždy je to postavené na kvalitním textu, nikdy si nepíšeme vlastní hry. Děláme poetické divadlo poezie.

Jasanka Kajmanová

Blokáda!

Vyzýváme všechny seminaristy, aby se nenechali uchlácholit planými sliby organizačního štábu JH! Na jednu stranu vedení festivalu předstírá, že pokorně plní oprávněné požadavky Odborového svazu styčných důstojníků Jiráskova Hronova, ale ve skutečnosti například místo slibované telefonní budky instalovali před Jiráskovo divadlo videotelefon, který méně zkušeným seminaristům musí nutně připomínat záchodovou mísu! A co víc - zástupce OSSD se při té příležitosti pokusili uplatit roli! Šlo tedy spíše o roličku. Roličku toaletního papíru.

A byli jsme svědky dalších podrazů: kupříkladu požadavek na opravu nesvítících světel na dámských toaletách vyřešili organizátoři tak, že vypnuli světla i na těch pánských!

Proto vyzýváme: nevěřte až do splnění všech našich podmínek žádnému prohlášení organizačního výboru! Na podporu našich požadavků vyhlašuje OSSD na středu 10. srpna od 16:15 do 16:20 protestní blokádu levého sloupu v průčelí Jiráskova divadla! Žádáme všechny sympatizanty, aby nás přišli podpořit. Jsem s vámi!

předsednictvo OSSD

Organizační štáb

(dále jen OŠ) takto reaguje na požadavky Odborového svazu styčných důstojníků Jiráskova Hronova (dále jen OSSD).

ad 1: Byl celosvětově vyvěšen inzerát: Koupíme švédské stoly, značka: levně!

ad 2. OŠ včera před Jiráskovým divadlem předal zástupcům OSSD služební telefonní budku pro styčné důstojníky. Ti byli nadšení, že funguje a jásal nad tím, že se při telefonování dokonce i vidí. Pro zlepšení komunikace přikládá OŠ pro zájemce dvě telefonní čísla - 774 721 110, 737 307 372

ad 10. OŠ zahájil ražbu metra. Pro styčné důstojníky i zájemce z řad seminaristů se už připravuje první verze síťové jízdenky.

Představte si hvězdičky

Podle slov divadelního kritika Vladimíra Hulce: přichází milovaná i odsuzovaná kritická anketa hodnotící uplynulé inscenace. Kdo ji nezná, jen připomínám, že 5 je nejvíc (sukces) a 0,5 nejmén (propadák).

Můžete si o hvězdičkování inscenací myslet cokoliv, ale pravdou je, že ne všichni viděli stejné představení, mnohdy někdo viděl věc několikrát a ještě je také možnost, že na různých místech, v jiném prostředí a kontextu... Místo čísel představte si hvězdičky! Když se podíváte na oblohu, tak vám hvězdy taky můžou prozradit svým rozmístěním různá souhvězdí. A tak si při našem shrnutí za půlku, můžeme popřemýšlet o našich Velkých a Malých medvědicích, které se nám z viděného na Hronově samovolně utvářejí.

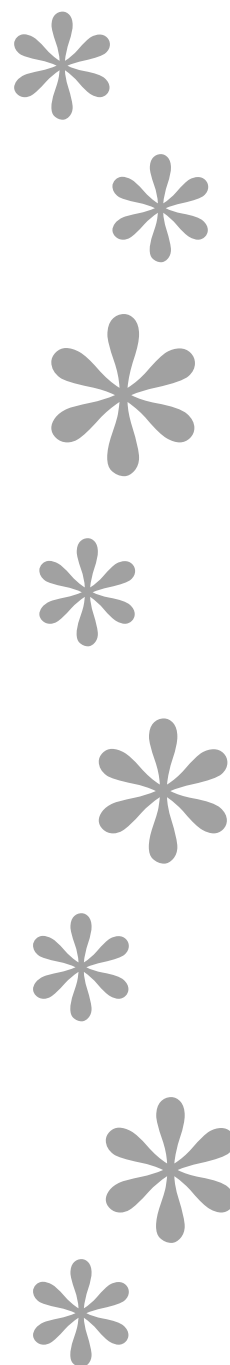
Jasanka Kajmanová

	Alena Zemančíková	Vladimír Fekar	Petra Honsová	Jana Soprová	Roman Černík
Divadlo Hľadanie, Tlmače, Slovensko CHVÁLA BLÁZNOVSTVA	3	2,5	3	2,5	4
DS Děti veselé, ZUŠ Iši Krejčího, Olomouc BRAND PÁRTY	1	3		2,5	3
Tate IYUMNI, Praha VLNA	4	4	4,5	5	4,5
V.A.D. Kladno FE-ÉRIE O KLDNĚ	5	4,5	5	5	5
DS Vojan, Libice nad Cidlinou PRÁZDNINY SNŮ	2	2	3	3	2
DS regina Břeclav NA BETLÉM!	3	3	4,5	4	3
DS NU JO, Břeclav JÉZUSKONTE MARJAPANO	4	3,5	4,5	4	4
DS Škytafky, Karel Ašler o.s. a Gymn. a SOŠ Aš ZAMORDOVÁNÍ HRABĚTE SCHWAR-BRECHTA	1	2	3,5	3,5	2
DS HOCHY Hýsly PRAŽÁCI NA VINAŘSKÝCH STESKÁCH	1	3	3,5	3	3,5
DS Tři boty, MŠ a ZŠ Třebotov ŠEL JSEM JEDNOU Z KORDOBY	3	4	4,5	3	4
DS Pampalin, ZUŠ Turnov KDYŽ NEMŮŽU SPÁT	3	2,5	3,5	3	2
DS Centrální zádrhel, Strakonice TŘI MINIKOMEDIE 3x CAMI	2	2	4,5	3,5	3
DS Regina, Břeclav K.H.M.	0.5	2	4	3	3
Divadlo ARLEKIN Vilnius, Litva WHY IS LOVE? / PROČ JE LÁSKA?	3	4	3	4	3

Martin Kolář	Lenka Láznovská	Zuzana Vojtíšková	Jan Císař	Jan Švácha	Milan Strotzer	Eva Spoustová	Luděk Richter	Hana Franková	Aleš Bergman
4	3	3,5		3,5	3,5	3,5		2	2
1	2,5	3	0,5	3	2,5	2	1	2	1
4,5	5	4	4	4	4	5	3	4	4,5
5	5	5	5	4,5	5	5	4	5	4
1	2,5	3	1	3	2	1,5	0,5	2	2
5	4	5			3	1,5	2	4	3
4	3,5	4			2,5	4	3	4	3
3,5	3,5	3			0,5	0,5	1	3	1
2	2,5	2			1,5	4	0,5	1	1,5
5	3,5	1	1	3	2	5	4	4	3
2,5	3	1	2	3	0,5	4	1	2	2
4,5	3	4	3		1,5	4	3	3	1
4	3,5	1	2	3	1,5	0,5	2	3	0,5
5	4	4	4	5	5	5	2	4	3

Semináře

PC jako Problémový club

Seminarista vs. lektor Dvojí pohled na PC

Problémový club očima seminaristy Jana Julínka

PC prošlo několika změnami, obměnil se lektorský sbor a změnila se pravidla diskuse. Jak se ti tyto změny líbí?

Já se pořád nemůžu zbavit dojmu, že PC je v podstatě to samé, co Diskusní klub. Pouze s tím rozdílem, že na PC se nemůže vyjadřovat soubor, což mi samo o sobě přijde trochu nešťastné.

Takže bys obě diskuse sloučil do jedné?

Pokud by PC zůstal takový, jaký je, a každý den by do něj přišli dva hosté, byl by Diskusní klub víceméně zbytečný. Rozumím tomu, že v DK je větší prostor pro debatu posluchačů, nicméně diskutujících je na Hronově jen pár a jsou to pořád dokola stejní lidé, takže nevidím až tak moc velký přínos toho, že existují dva podobné semináře.

Máš k PC ještě nějaké další připomínky?

Způsob, jakým PC fungovalo dřív, má na Hronově své místo. A tak, jak se v minulosti našli lidé, kteří na PC chodili, našli by se určitě i teď. Dříve se neřešily konkrétní inscenace, ale nabízely se souvislosti, jak historické, tak národní, světové a tak dál. A to podle mě trochu chybí.

Jak se ti zatím líbí přístup lektorů PC?

Lektoři v PC jsou i po změně odborníci, kteří ví, o čem mluví. Jak už jsem do Zpravodaje psal, začátek PC byl trochu – řekně-

me – nejistý, což se nicméně vyjasnilo a už se to uklidňuje. Pan Zahálka sice do Zpravodaje psal, že upřímnost je nade vše, ale s tím nesouhlasím. Myslím, že jsou určité hranice, které by se neměly překročit.

Problémový club očima jeho lektora Aleše Bergmana

Jaký máš za první polovinu Hronova pocit z nového fungování PC?

Zevnitř to člověk samozřejmě vidí jinak, než zvenku. V původním PC šlo o to nedělat kritiku jednotlivých představení, ale mluvit o problémech, které vás na základě inscenací napadají. Ale objevily se hlasy, že to je pro amatéry příliš odtržené od konkrétního materiálu. Proto došlo ke změně. Snažíme se vrátit zpátky k inscenacím a vycházet z jejich analýzy. Zkoušíme si ale dopředu zformulovat i to, co je přesahuje, nebo kde by bylo dobré trochu se dotknout teorie.

Nedostáváte se tím, že musíte mluvit o každé inscenaci, pod časový tlak?

Zatím mám pocit, že se to nějak výrazně neděje.

Hned první PC vyvolal kvůli jistému přebytku tvrdosti ze strany jednoho z lektorů celkem ostré reakce. Probírali jste to s kolegy?

Každý má svůj osobní styl a pohled na to, jak vést diskusi. Někdo má pocit, že by

se věci měly říkat absolutně tvrdě, s ohledem jen na estetickou kvalitu té věci. A já zas už delší dobu pracuji s amatéry a řadu let jsem vedl semináře, a mám tendenci být spíš taktický a na začátku pochválit, protože ze školy vím, jak lidé potřebují být pochválení – pokud je za co.

Na PC se soubory nesmí zapojovat do diskuse. Proč jste toto omezení zavedli?

Stanovili jsme ho, když jsme hledali odlišnost od Diskusního klubu. Také jsme se chtěli vyvarovat zkušenosti z některých diskusí, kdy se debata může zvrhnout v to, že soubor začne něco vysvětlovat, ospravedlňovat, a diskuse se zavádí jiným směrem, než k řešení toho, co jsme viděli a jaké jsou v tom problémy. Prostě to bere čas, který jinak můžeme věnovat právě tomu zobecnění, přesahům a teorii.

Připadá mi, že lektoři PC vystupují hodně jako solitéři. Pokoušíte se formulovat i nějaké společné, kolektivní názory na představení, nebo je to samostatné vystupování záměr?

Nám jde o vyprovokování diskuse. Chceme, aby mluvili i ostatní, nejen lektoři. Takže se sice scházíme a mluvíme o představeních, ale každý se snažíme zachovávat vlastní pohled. A když mají dva lektoři rozdílné názory, řekneme si, že budou mluvit právě oni, aby vznikalo provokativní napětí.

-das-

Semináře

DK jako Diskusní klub

Nabízíme prostor pro průběžnou reflexi festivalu

Rozhovor s lektorem Diskusního klubu Romanem Černíkem

Jak se díváš na existenci dvou diskusních platform? Má Diskusní klub, který probíhá v hodně pozdní noční hodinu, své místo vedle odpoledního PC?

Diskusní klub je dobrý v tom, že pro lidi, kteří chtějí diskutovat, je věcí statečnosti (díky tomu nočnímu času) a výběru. Někde běží paralelní program, a někdo se holt rozhodne, že si raději půjde věci vyslechnout, ujasnit a pojmenovat. A pro soubory je myslím zajímavé dostat takovou spíš emotivní zpětnou vazbu.

Viš, jak velké jsou překryvy mezi účastníky PC a Diskusního klubu?

To opravdu nevím. Byl jsem se podívat na PC a jsou tam lidé, které znám z Diskusního klubu. Ale pokud jsou lidé v Diskusním klubu schopní debatovat do dvou do rána, má to určitě smysl.

Jak se osvědčili pravidelní hosté, kteří na DK přicházejí?

Osvědčili se určitě, protože jsou to lidé, kteří jsou ochotní naslouchat, přicházet se zajímavými otázkami a zároveň ty věci sešypávat do nějakého zobecnění.

Diskuse občas trpí tím, že si je pro sebe uzurpuje jen malá skupina výrazných debatérů, a na ostatní, méně průrazné, nebo velmi mladé a nezkušené, se nedostane. Jak se s tím vypořádáváš?

Snažím se, aby diskuse byla otevřená a lidé mohli mluvit. Vídám na debatě mladé seminaristy, někteří zřejmě dostali účast na debatě za drobný domácí úkol. A to je myslím dobře, mohou se tady učit mluvit a diskutovat, což obecně jako společnost ještě příliš neumíme. Zajímavé je, že Diskusní klub je také trochu platforma k vyjádření se k přehlídce jako takové. Takže se třeba diskutovalo o tom, jakou volit podobu Teatrální stezky, nebo jak připravit prezentaci tance. Řeší se tedy i organizačně produkční věci o pobytu na festivalu.

A dozvídá se o těchto názorech vedení přehlídky?

Samozřejmě o nich budu mluvit se Simonou Bezouškovou. Je zajímavé, že lidé chtějí diskutovat o podobě festivalu, který žije s nimi. A ve chvíli, kdy se festival proměňuje, a je v určité další etapě, je ta diskuse rozhodně zajímavá. Diskusní klub tak může být prostorem pro průběžnou reflexi festivalu.

-das-

Semináře

L jako Loutka pro dospělé (diváky)

Nikdo se nesnaží převálcovat ostatní

Potkal jsem je v Palackého ulici, jak odcházeli od školy. Až později jsem se dozvěděl, že šli rekognoskovat terén, kde se budou konat ve čtvrtek a v sobotu jednotlivé předváděčky. V čele jejich skupiny šel lektor Marek Bečka. A tím už je zřejmé, že se jednalo o seminář L – loutka pro dospělé (diváky).

„Seminář zatím probíhá výborně. Začínali jsme kolektivní činností, zkoušeli jsme se seznámit s prací a materiálem. Většina účastníků semináře má totiž úplně minimální zkušenost s loutkovým divadlem. Pak jsme začali hledat témata, která by zajímala seminaristy i mě. Během prvních dvou či tří dnů jsme se rozdělili do čtyř skupin. Nebylo to mechanicky – vznikly menší a větší skupiny. Odděleně jsme začali pracovat na čtyřech tématech s tím, že v některé skupině se víc vyrábějí loutky, jinde se bude vytvářet příběh pouze s kombinacemi materiálů a někde hrají pouze předměty, kterým jsme dali funkci a povýšili je na loutky. Ve skupinách, o kterých jsem hovořil, se často vyskytuje kombinace loutky a stylizované činohry – není to sice úplně čisté loutkové divadlo, ale loutka vždy hraje hlavní roli. Má nezastupitelnou úlohu,“ říká lektor a pedagog DAMU Marek Bečka.

Ptal jsem se jej, jak vznikla témata her, a dozvěděl jsem se, že z diskuze. Jedná se tedy o témata seminaristů. Ti je konzultovali s lektorem a vybírali, co by bylo zajímavé. Vykrytalizovalo asi dvacet témat a z těch, podle sympatičnosti, vhodnosti zpracování a dramatickosti vybrali čtyři. Jedno téma vychází z předlohy Jeana Geneta Deník zloděje, přestože původní téma bylo vlastně o bezdomovcích. Druhé téma se týká totalitního režimu a je o třídění odpadků. Papír je zde v hodnotovém žebříčku nejnižší, to jsou ti chudáci – ti, co je všichni nesnášejí. Třetí téma je variace na sedm smrtelných hříchů zpracovaná v telenovele a čtvrté o psychote-

rapeutické skupině předmětů běžné životní potřeby, které mají problémy s páníčkem.

„Máme už nalezená místa pro předváděčky. Moji seminaristé jsou schopni si najít geniální prostory pro hraní sami. Třeba na obrovských kamenech v parčíku za Tritonem. Holky s Genetem objevily altánek nad dětským hřištěm, kde rezonuje téma bezdomovectví. Další dvě věci mohou být vlastně kdekoliv. Pro telenovelu vyrábějí seminaristé jako scénu velké srdce. Předpokládám, že předvádění v sobotu pojmem pouze jako útržky z jednotlivých her. Kdybychom předváděli vše, co jsme nazkoušeli, trvalo by to více než čtyřicet minut. Ve čtvrtek si však uděláme předváděčku pro sebe a pro známé a projedeme všechno,“ říká Marek Bečka a dodává, že je letošní seminář skutečně výjimečný. „Především v tom, že si frekventanti, i když se původně vůbec neznali, nějakým zvláštním způsobem sedli. Na to, že nemají zkušenost s loutkovým divadlem, jsou velmi zdvořilí a opatrní, vstřícní, něžní... Není úplně obvyklé, aby se nikdo nezmocňoval témat. Nikdo se nesnaží převálcovat ty ostatní. To je pro mě úplná rozkoš. Nemám moc rád guruovské manýry. V našem divadle Buchty a loutky máme systém kolektivní režie, kdy mohou všichni do všeho mluvit. Ačkoliv se ve velkých divadlech často tvrdí, že demokracie nemůže existovat, u nás to nějak funguje a v našem semináři je to hodně podobné,“ vysvětluje. Na dotaz, jaký je rozdíl mezi učením na DAMU a v Hronově odpovídá, že na DAMU je to v určitém smyslu slova daleko náročnější. „Vím, že lidé, už tím, že na škole studují, prokazují vůli, že se divadlem jednou chtějí živit. Amatér je člověk, který dělá divadlo z libosti. Může jej dělat pochopitelně na takové úrovni jako profesionál a obráceně, profesionál může působit na jevišti na daleko horší úrovni než amatér. Ale profesionál, za hraní bere peníze. Proto jsem na studenty DAMU daleko náročnější.“

A čím je seminář svým frekventantům užitečný? „Seminaristé by si z Hronova měli od-

vézt alespoň nějakou zkušenost s loutkami, s loutkovým divadlem. Bylo by dobré, aby pochopili rozdíl mezi hraním za sebe a hraním s loutkami. Je to především o nich, aby si ze mě vytáhli to, co potřebují a co chtějí. A měli by si odnést i nějaký příjemný zážitek ze setkání.“

Jan Švácha

Z hronovských kurzů na profesionální dráhu

Práce je zaplaťpámbu dost. Hostuju v několika divadlech. V pražském Rokoku, na divadle Broadway se společností On Stage hrají jednu konverzační komedii od Raye Cooneyho, pod Studiem 2, kde je producent Michal Hrubý, hrajeme *Hallo Dolly* a také hru *Klára a Bára* v režii Patrika Hartla. Je to hezká komedie pro dva manželské páry. Dále hrají v divadle Rubín v představení *Kouzelník s Bárou Polákovou* a hostuju v Divadle A. Dvořáka v Příbrami pod taktovkou Milana Schejbala v představení *D'Artagnan*,“ říká pro náš Zpravodaj bývalý frekventant mnoha hronovských seminářů, dnes profesionální herec **Roman Štabrňák**.

Divadlo tě tedy skutečně vytěžuje dost, máš čas i na filmy?

Teď jsem se účastnil natáčení filmu *Láska je láska*, což je nový snímek v režii Milana Cieslara. Je to údajně první česky hraný film, který bude promítán ve 3D. V televizi jsem dotočil pohádku, jednu epizodu v seriálu *Aféry* a v poslední době jsem pravidelně dělal s Jůhelákama. Teď mě v brzké době čeká natáčení s německou televizí. Bude to pohádka pro dospělé na motivy nejruznějších známých pohádkových postav, jako jsou Karulka, Sněhurka, Popelka apod. Mohla by to být velká sranda, ale podle mě je to dost ošemetné.

Vedeš si nějakou statistiku, v kolika hrách a filmech jsi již účinkoval?

Statistiku si nevedu, ale divadlo mám zhruba spočítané. U profesionálního divadla jsem odehrál třicet osm rolí. Netroufnu si říci přesnější číslo u filmu, ale odhadem by to mohlo být podobné jako u divadla. Kolem pětaticeti rolí. Těžko se to odhaduje.

Zhruba před deseti lety jsi působil společně s Michalem Isteníkem jako kouzelník a hrál jsi amatérské divadlo. Napadlo by tě tehdy, že věci nabudou takový spád?

V životě ne. Divadlo bylo velkým koníčkem a mysleli jsme si, že o něm víme všechno a nebrali vážně výroky porotců na přehlídkách. Časem člověk zjistil, že je všechno trochu jinak a že na přehlídky se nejedí, abys byl nejlepší, ale aby ses především něco naučil. Vůbec mě to tenkrát nenapadlo. Kouzla s Michalem trochu ochladla, nicméně občas se to ještě povede.

Ještě stále kouzlíte?

Je to velmi složité, protože Michal je v Brně jako herec také velmi vytížen. Dodržujeme to, co jsme dodržovali vždycky. Každý rok se sejdeme na chalupě ve Lhotě pod Džbánem na několik dní. Bývá to tak, že první dva tři dny má přístup pouze mužská sekce a pak teprve i ženy. S Michalem se pravidelně každý rok pohádáme a občas si i vrazíme

nějakou do tlamy. Nepřeháním. I přesto jsme pořád velmi dobří kamarádi.

Jak vzpomínáš na hronovské semináře?

Vzpomínám například na seminář S a na KOPR. Časem si nás Milan Schejbal začal brát také jako figuranty pro frekventanty. Bylo to pro nás velmi naučné a přínosné. Bylo to fajn. Martin Písařík, Lucka Pernetová, Anička Fixová, Vítek Herzina a další. Všem nám to hodně dalo. Doufám, že se mi někdy poštěstí a že přijedu na JH na delší dobu. Byl jsem ovšem v kurzech i u Aleše Bergmana, Reginy Szymikové a v dalších. Když jsem pak nastoupil na DAMU, spousta kantorů, kteří na DAMU učí a jezdí sem, mi řekli, že mě nechtějí vidět v kurzu. Takže jsem do kurzů přestal jezdit.

Jan Švácha

Rozšířenou verzi rozhovoru naleznete na www.jiraskuvhronov.cz

PC jako Problémový klub

V divadle jsem byl za život asi jenom třikrát

Miloš Meier je fenomenální sedmadvacetiletý bubeník pocházející z Hronovské muzikantské rodiny. V současnosti se o něm hovoří jako o jednom z nejlepších bubeníků u nás a podle toho také vypadal koncert proběhnoucí v parku v rámci doprovodného programu. Doslova několik tisíc lidí se sjelo podívat na neopakovatelnou šou tohoto precizního, skromného a pracovitého muzikanta.

Mildo, v současnosti tě můžeme vídat na koncertech s legendárními BSP, v projektech Michala Pavlíčka, Václava Noida Bárty, kapelou Dymytry a také jsi vyhledávaným studiovým hráčem. Ale do Hronova jsi dorazil s vlastní one man show Drumming Syndrom, zakládáš další novou kapelu. Není toho trochu moc?

Na začátek chci říct, že jsem rád, že vás přišla taková spousta. A na těch kapelách mě baví, že si v každé ze skupin můžu zahrát víc stylů. Asi by mě nebavilo hrát pořád jen rock nebo pop nebo metal. Baví mě se v těch stylech orientovat, přizpůsobovat tomu svoje hraní a snažím se i při cvičení, aby to bylo co neuniverzálnější a přitom si zachovat svoji tvář, dá se říct energickou a tvrdou.

Stihneš při svém vytížení vůbec zajít na divadlo?

Po pravdě řečeno, ačkoliv jsem z Hronova, zažil jsem tady v dětství každý ročník Jiráskova Hronova, tak jsem byl za svůj život tady v divadle asi jenom třikrát. Já jsem chodil vždycky spíš sem do parku na doprovodný program, a proto když jsem byl v květnu v Hronově se svým projektem Drumming Syndrom, tak mě napadlo, že bych si tu v rámci doprovodného programu rád zahrál. Proto jsem přijel sem, aby to viděli i lidé, kteří mají rádi divadlo a jiné žánry, než muziku.

Jsi dnes na bubenické špičce. Co to člověka stojí stát se jedním z nejlepších bubeníků u nás?

O tom by se dalo mluvit docela dlouho, ale když to zkrátím, je to obrovská dřina. Já jsem se rozhodl někdy ve třinácti, čtrnácti, že se jednou chci živit hraním a nedělat nic jiného, takže jsem šel v patnácti do Prahy na konzervatoř a měl jsem tam období, že jsem šel ráno v sedm do zkušebny a byl jsem tam třeba do devíti večer; takže jsem hrál třeba dvanáct hodin denně. Tím jsem si způsobil třeba i různé zdravotní problémy s rukama z toho přetížení. To způsobilo

několik pauz, z čehož jsem byl svého času dost nešťastný. Vždycky jsem měl ale vůli to nevzdát a pracovat na sobě a teď, když jsem se dostal do špičky, tak vím, že musím pracovat dál. Kapely stále zvedají laťku a já chci udržet krok a jít dál, třeba někam do zahraničí a nezůstat jen tady v maličké republice a jezdit po kulturácích. :-). Na to se poslední dobou hodně připravuji, hlavně s jazykem, ale angličtina je boj. :-). Teď jsem třeba v září pozvaný na velký bubenický festival ve Španělsku, kde budu hrát po boku úplně úžasných bubeníků, které obdivuji, koukám na ně na videích. Bude tam třeba bubeník z kapely Korn Ray Luzier, nebo bubeníci od Prince, Ozzy Osbourny, White Snakes. Těším se z toho, že můžu být mezi nimi a poznat nejprofesionálnější úroveň a doufám, že mi to otevře bránu k možnosti dostat se někam výš.

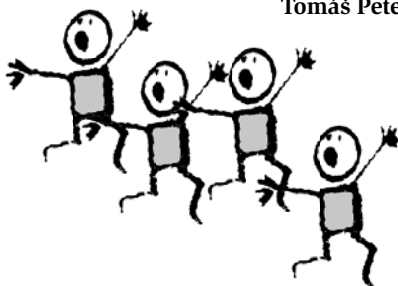
Řekni mi na závěr pár věcí, kvůli kterým se rád vracíš do Hronova?

Mám tady spoustu známých, prožil jsem tu obrovský kus svého života a aktuálně mě nadchl můj květnový koncert v Hronově v rámci Drumming Syndrom, protože na něj přišla spousta lidí. Před dvěma lety jsem hrál v Machově s Michalem Pavlíčkem, kam přišlo taky asi 800 lidí a vždycky to bylo úžasné. Ale taky musím říct, že je to těžké hrát před takovou spoustou kamarádů a známých. Kolikrát mám i větší nervy, než na desetitisícových festivalech.

Děkuji za rozhovor a držím palce.

Taky děkuji a doufám, že se tu zas brzy uvidíme.

Tomáš Peterka

Navštivte Broumovsko:

„Kraj pískovcových skal a barokních památek“

www.broumovsko.cz

Moji milí,

je to zajímavé, ale jak začínám psát tyto řádky, uvědomuju si, že se to každoročně opakuje. Pár dní po začátku, tak vlastně asi v půlce Hronova, musí kdosi sednout a napsat takovou pro divadelníky řečlo by se absolutně zbytečnou větou. Ale divili byste se moc, jak ta věta je potřebná, až to hezké není.

PROSÍM VÁS, CHOĎTE SI POVÍDAT JINAM NEŽ DO DIVADLA BĚHEM PŘEDSTAVENÍ.

Člověk by si řekl, že když je na divadelní přehlídce, tak kolem sebe bude mít v hledišti samé divadelníky. Ale asi to není úplně tak pravda, protože ti by se přeci spolu nebavili během představení. To vám řeknu, to je tak něco neslušného, nepříjemného, rušivého, nekolegiálního vůči hrajícímu souboru a také vůči divákům, kteří sedí kolem vás na dosah vibrace vašeho hlasu. Včera ke mně bohužel došlo tolik vibrací... a nejen ke mně.

Vaše Jasanka Ká

Chapiteau u Tritonu

Vedle zahradní vinárny Triton vyrostlo během včerejšího dne obrovské šapitó. Na to proč a nač se na Freiwaldově náměstí objevil stan zvící velikosti cirkusového, jsem se zeptal jeho majitele **Lukáše Slováka**.

Jak došlo k tomu, že hned vedle Tritonu vyrostl nový hrací prostor?

Plánovali jsme to dlouho. Od té doby, co stan mám, jsem jej na Hronově chtěl mít. Letos jsme se konečně sešli se Simonou Bezouškovou a dali to dohromady. Stan bude sloužit nejen jako hrací prostor, ale také jako restaurace, místnost pro sound systém a podobně. Ve čtvrtek od 23.00 se zde ještě navíc bude promítat dokument Divadlo Svoboda, který se výborně hodí na hronovský festival. Je to o Josefu Svobodovi, světově uznávaném scénografovi.

Kolik se do stanu vejde diváků?

Tak, jak je postavený tady na Hronově, se do stanu vejde cca 120 lidí. Rozměry jsou 12 x 18 metrů.

Jak dlouho se tak velký stan staví?

Přijeli jsme v půl desáté a cca v jednu byl postavený. Čtyřem lidem to trvá tedy zhruba tři hodiny. Už jej stavíme celkem čtyři roky, takže už to umíme.

Kde všude jste už byli?

Většinou na festivalech. Povaleč, Mighty Sounds. Byli jsme i na barmanské soutěži na Lipně. Letos pár festivalů ubylo, protože pořadatelé docela krachují. Lidí chodí na kulturní akce méně a méně.

Nemáte problém s hlukem ve městech? Přeci jenom, plachta není zeď.

Někteří lidé si budou stěžovat všude a všdycky. Občas s tím máme problémy. Lidé podobného typu jsou naším největším nepřítelem. Nemyslím si však, že se ozývají kvůli hluku, že by nemohli spát. Spíš je to tak, že ti lidé, kteří se nejvíce ozývají na úřadech, to dělají z principu a ze závisti. Vidí, že se někdo baví a nemohou to překousnout. Tenhle problém je prostě všude. Dokonce i ve Velvarech, odkud pocházíme, jsme s tím měli problémy, a jeden ročník jsme museli pořádat jako nějací technaři v polích. Zákon o zdraví lidu je skutečně velmi špatně postavený. Přece jenom jde o výjimečné akce, které se konají jednou či dvakrát do roka. Trocha tolerance by neuškodila.

Slyšel jsem, že tu bude jeden z nejzkušenějších DJ Liquid A...

Jasně ve středu. Jako jeden z prvních začal u nás míchat desky a přinesl spoustu stylů, které tu byly do té doby neznámé.

Jan Švácha

Rozšířenou verzi rozhovoru naleznete na www.jiraskuvhronov.cz

Byla jsem chvíli technikem

Námět na dnešní sloupek vznikl nečekaně. Při hledání múzy v chapiteau u Tritonu jsem potkala hronovské techniky. Ti mi v dobrém rozmaru slíbili pomoc s hledáním inspirace. K mému zděšení jsem se znovu ocitla v seminaristům důvěrně známém prostředí jedné z hronovských občerstvoven. Při nemnoha kyblících mochita a zelených jsem si vyslechla pár pro mě ne-technika naprosto nepochopitelných vtipů, u nichž se však technicky nadaný personál úžasně bavil. Naštěstí dnes z jasné oblohy padají perseidy, které překvapivě zajímají osvětlovače a tak jsme bez povšimnutí minuli jídelnu i hučící Horor a vystoupali po nekonečném schodišti na terasu před sokolovnou. Zatímco se technici věnují noční obloze, já pokračuji do zákulisí divadelního sálu uvnitř sokolovny. Tedy do míst, kam se běžný seminarista obvykle nedostane. Věřte, že i když lidi v zákulisí během představení nevnímáme, jsou to právě oni, kteří nám pomáhají divadlo vnímat. Většina souborů nemá svého technika a tak mají často hronovští odborníci plné ruce práce. Zjistila jsem, že podmínkou dobré práce technika je perfektní znalost daného představení a že o technice se mluví většinou pouze v případě, když se dopustí chyby. Dostala jsem krátký osvětlovačský mikrokurz, ve kterém mi bylo ukázáno základní ovládání světelné a zvukové aparatury. Pocítila jsem například i oslepujících 16kW světelného výkonu a to je prý jen desetina toho, čím mohu být osvětlena v Jiráskově divadle. Poznatky, které jsem nepochopila, jsou nesdělitelné, každopádně při závěrečném potlesku po představení bychom si všichni měli uvědomit, že náš potlesk nepatří jen hercům na jevišti.

Šárka Vodičková

Asi to v těch genech nebude

aneb 2x Jirásková na Jiráskově Hronově

Podle posledních statistik z roku 2009 žije v ČR celkem 2758 žen s příjmením Jirásková. Dvě z nich jsou letos i na Jiráskově Hronově: Petra Jirásková z Rakovníka má 24 let a navštěvuje seminář KPR a stejně stará Lenka Jirásková z Litoměřic je v semináři Ž. Navzájem se neznají. A jak se vyrovnávají se svým slavným jmenovcem?

Zkoušela sis někdy dohledávat, jestli nejsi s Aloisem Jiráskem spřízněná?

PJ: Jediný, kdo se v naší rodině pokoušel něco dohledat, byl děda z tatínkovy strany, který skončil někde u čtvrté generace. Nevzpomínám si, že by přišel na něco zajímavého.

LJ: Trochu jsem v rodině pátrala a říkali, že ne, ale věřím, že všichni jsme tak trochu příbuzní, takže to tam třeba někde bude.

Jaký máš vztah k Jiráskovým knihám?

PJ: Rozhodně jsem nečetla celé dílo, spíš je znám teoreticky. Nemůžu říct, že by se mi jeho knihy nelíbily, ale popisnost, kterou používá, odpovídá úplně jiné době. Pro mě jsou ty knihy stejně zdoluhavé jako pro všechny dnešní čtenáře, kteří pro něj nemají nějakou vyloženou slabost.

LJ: Aloise Jiráska vnímám jako ikonu nebo sochu, památník českého písemnictví, ale nikdy jsem ho moc nečetla a není mým oblíbeným autorem.

Vyslechla sis na Hronově někdy nějaké vtipy na tvoje jméno?

PJ: Jenom tady. Když se třeba představuju při rezervování místa, lidé si myslí, že si z nich dělám srandu. A samozřejmě když se představuju, tak jsem jediný seminarista, kterého si všichni pamatují jménem i příjmením.

LJ: Když se představuju, tak se lidé hned ptají. Na Hronově se mi jednou při prezentaci stalo, že se na mě ta paní hodně zajímavě podívala, tak jsem si říkala, jestli si třeba nemám říct o slevu.

Máš spisovatelské vlohy?

PJ: Tuto otázku bych směřovala na Danělu Fischerovou (Petra studuje Literární akademii Josefa Škvoreckého a paní Fischerová je její pedagožkou – pozn. redakce).

LJ: Nevím, jestli je to příjmením, ale občas píšu.

Máš sklony k psaní dlouhých textů plných popisných pasáží?

PJ: Doufám, že ne. A nutno říct, že pokud ano, tak to ze mě Daniela preventivně dostala. Už na první hodině nám říkala, že stručnost je nade vše.

LJ: Ne, jsou to spíš drobníčky, básničky, povídky.

Jaký máš vztah k temnu?

PJ: Bohužel musím konstatovat, že zřejmě velmi dobrý, ale snažím se na tom pracovat.

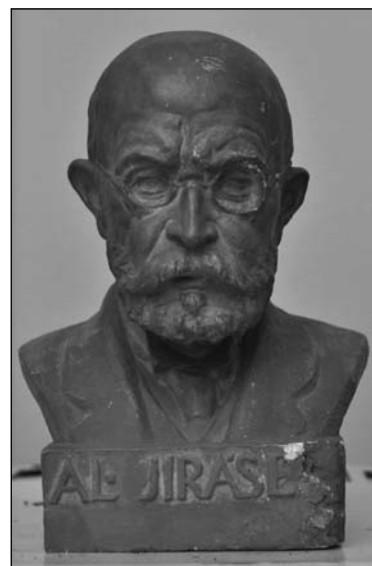
LJ: Mně temno nevadí. Docela mě láká, navozuje někdy příjemnou, někdy trochu nebezpečnou atmosféru. Pokud v temnu nejsem sama, tak jsem v něm ráda.

Byla ses podívat v rodném domku A. Jiráska, u jeho hrobu, nebo u sochy v parku? Cítila jsi něco?

PJ: U domu jsem byla, ale ne vevnitř. U hrobu jsem nebyla. A dá se říct, že to tady se mnou něco dělá všude. V parku u sochy a u domku se mi rozhodně moc líbí.

LJ: V domku jsem byla loni, když jsme v něm pracovali se seminářem fyzického básnictví. Předtím jsem byla na semináři site specific, a s ním jsem zase byla na hřbitově. Ale nezanechalo to ve mně nějaké hlubší vzpomínky nebo vjemy. Asi to v těch genech nebude.

-das-

Téma Jirásek

Zavítáte-li do Jiráskova divadla nikoli na poslední chvíli, rozhodně si nenechte ujít výstavu Alois Jirásek a Hronov, pořádanou k 160. výročí Mistrova narození (uplyne za pár dní – tedy 23. srpna). Na malé výstavce totiž můžete zhlédnout Mistrovy proměny – malý chlapec s neuvěřitelně odstávajícíma ušima, gymnazista s vlnou nad čelem ne podobnou pankáčským kreacím a mladý pán s poměrně bujnou kšticí. Takže podoba bez vlasů, ve které zná A. Jiráska většina z nás, je dosti zkreslenou představou (a Mistr by jistě velkou radost neměl). Na výstavě se dočtete také drobné drby z jeho života. V době gymnaziální měl prý tři roky vztah se svou první láskou Otýlíí Langrovou. Ta se na něj ale vzápětí pro jeho chudobu vykašlala, vdala se a pod jménem Gallmayerová se proslavila jako operní zpěvačka v Luganu.

Ještě zajímavější pro mě ale byly informace, které jsem se tam dočetla na téma Jiráskových v Hronově. Věřte či nevěřte, v roce 1920 žilo v Hronově celkem 78 rodin Jirásků, a tvořilo 9% místního obyvatelstva. Vzhledem k tomu bylo pochopitelné, že jednotlivé klany bylo třeba rozlišit. O tom, jak různé vlastnosti si s různými Jiráskovými lidmi spojovali, svědčí výčet přezdívek spojovaný s jednotlivými větvemi. Nejrozsáhlejší prý byla rodina Jirásků – Podkostelních. Dále se tu vyskytovali Jiráskové s těmito přezdívkami: Bulíček, Cihelský, Dvorský, Hamburák, Jitrnička, Krobán, Macánek, Neřád, Prasátník, Podhorní, Spálený, Šňupák a Vostrohorský.

jas

Názor

Když jsem dočetl článek pana Martina Zahálky, nedalo mi než se také přidat do diskuse. Věřím, že upřímnost je správná volba, ale do dnešního dne jsem věřil, že slušnost nijak nedeformuje informační kvalitu sdělení. I zásadní připomínky lze sdělit tak, aby nebyl adresát urážen.

Ale aby to bylo v hladině vaší rétoriky a dosti otevřené: Co kdybyste za svoje invectivy dostal do držky? Co pak? Doufám, že je to dostatečně upřímné.

Často chválený účastník krajských přehlídek Petr Matoušek

Nad Jiráskovým divadlem

dnes zavál černý prapor. Lidé zdejší i návštěvníci festivalu se ptají proč? Musíme vám s lítostí oznámit, že nás navždy opustila paní Eva ŠIKOVÁ, dlouholetá členka hronovského divadelního souboru a organizační pracovnice divadelního festivalu Jiráskův Hronov.

Setkávali jste se s ní v informační kanceláři, kde po mnoho let ubytovávala návštěvníky a s mnoha z nich se sprátelila a každoročně je vítala upřímným úsměvem a typicky veselým smíchem.

Hronovský divadelní soubor v ní ztrácí dobrou společnici, která obětavě pomáhala vystupováním v nenáročných rolích nebo v komparsu. Bude nám chybět její vždy veselá nálada, nakažlivý smích a upřímné přátelství.

Vzpomínejte na ni s námi.

**Divadelní soubor
Jiráskova divadla v Hronově**

Prodejní stánek ARTAMA

na platformě Jiráskova divadla zve opět všechny účastníky JH k návštěvě (13-16 hod.). Je tu jedinečná nabídka k zakoupení kompletu tří publikací z historie dějin amatérského divadla Pódia z krabičky a Divadla svítící do tmy I. a II. (včetně CD s ukázkami) za cenu 85,-Kč! Velmi užitečné jsou například knihy Základy činoherní režie, Metodika dramatické výchovy, Cesta k přednesu, které získáte za velmi příznivé ceny. A navíc tu máte možnost dostat zcela zdarma starší čísla Amatérské scény. Zájemci si při tom můžou objednat i roční předplatné tohoto divadelního časopisu!

Srdečně zve a těší se na vás

Magda Mikešová

Nálezy a nálezné

Našly se naušnice s беруškami. Čekají na majitelku v redakci spolu s kontaktem na nálezce, který očekává poměrně vysokou odměnu za jejich navrácení. Hurá, našly se беруšky! Jen budou asi ještě jednou drahé... jsou-li ti drahé.

V Tritonu se objevil zdravotní průkaz na jméno Lurie Michal – čeká tam na tebe, Michale Lurii.

Redakce stále hledá majitele nalezených klíčů.

red

Hrdinka noci

Hrdinkou pondělní redakční noci byla vyhlášena redaktorka, známá pod jménem Jasanka. V redakci se jako dobrá vlá zjevila ve čtvrt na pět ráno (už dávno po své „pracovní době“) a pomohla vyřešit překerní situaci. Stalo se totiž to, že jeden recenzent, který trávil polovinu noci na diskusním klubu, se do psaní recenze pustil až v časných ranních hodinách v hotelu notně vzdáleném redakci na náměstí. Když dopsal, zjistil, že příspěvek nemůže odeslat, neboť mu nefunguje internet. Jasanka nasedla na svého bujného oře (kolo značky Superior Woodoo alias Věnceslav) a recenzi doručila do redakce!

Šéfredaktorka si oddechla a Jasance tímto veřejně vyjadřuje dík za pohotovost a statečnost!

red + ZuV.

Páté přes deváté

Zavítal sem herecký senior, ale na Hronově nováček, zasloužilý umělec Jiří Steimar, člen Národního divadla v Praze. V diskusi po Kolébce vyřídil účastníkům festivalu pozdravy členstva Národního divadla a upřímně se přiznal že se účasti na Hronově bál, že bude mluvit „po steimarovsku“ a že si pustí pusu na špacír a řekne něco nepěkného v kritice. Místo toho byl překvapen vysokou úrovní ochotnického divadla dnešního, má-li srovnávat s ochotnickým divadlem, které před lety poznával spolu s Marií Hübnerovou na pohostinských vystoupeních v ochotnických inscenacích. Tehdy ochotnická domýšlivost značně převažovala nad uměleckou úrovní. – J. Steimar dal ochotníkům cennou radu: „Nezpyšň!“ Zdůraznil ještě, jak neobyčejně důležitou roli hraje v inscenaci správné obsazení rolí i pozornost k zdánlivým maličkostem: vlásenkám, kostýmům, rekvizitám, z nichž na ochotnické scéně nejvíce na sebe upozorňuje diletantismus.

Zdroj: Ochotnické divadlo 1960, č. 10 (roč. VI)

program

zítra

čtvrtek 11. srpna 2011

9.00-13.00 semináře

14.00-16.00 **Problémový club** – JHŠ

14.00 a 19.30 **O pračlovíčkovi** / Divadlo Tramtarie Olomouc – SJČ

14.00 a 16.30 **Pohádka o veliké řepě** / Malé dvě, ZUŠ Jaroměř, **Kdo zachrání princeznu** / Polehňovi Hradec Králové, **Malá indiánská pohádka** / Maminy Jaroměř – Sok

15.00 **Otesánek** / Jarka Holasová – park A. Jiráska (doprovodný program)

16.30 a 19.30 **Asi ani zahrada** / Divadlo Kámen – JD

16.30 a 20.00 **Ambrosia** / Geisslers Hofco-medianten Kuks – kostel Věch svatých Hronov

17.00 **Big Band ALDIS** Hradec Králové – park A. Jiráska

19.00 **ORKA** (hudební skupina Hronov) – park A. Jiráska

22.00 **Pantomima Michala Hechta** – JD (doprovodný program)

23.00 **Noc v Chapiteau**: Divadlo Svoboda (dokumentární film) – Ch

23.00 **Diskusní klub** – HOST Marek Bečka, Jan Císař – SJČ

Legenda:

JD = Jiráskovo divadlo
SJČ = Sál Josefa Čapka,
Sok = sál sokolovny,
Ch = Chapiteau Freiwaldovo náměstí,
JHŠ = jídelna Hotelové školy

V případě nepříznivého počasí se program v parku nekoná!

Paličky.org
...Váš program v Chapiteau

Zpravodaj 81. Jiráskova Hronova 2011

Vydává organizační štáb.

Redakce:

Zuzana Vojtíšková (šéfredaktorka),
Jana Soprová, Lenka Novotná,
Jan Švácha, David Slížek,
Ivo Mičkal (fotograf), Michal Drtina (sazba)

Karikatury: David Daenemark

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.cz>

E-mail redakce: zpravodaj.jh@centrum.cz

Tisk: KIS Hronov **Cena:** 10,- Kč

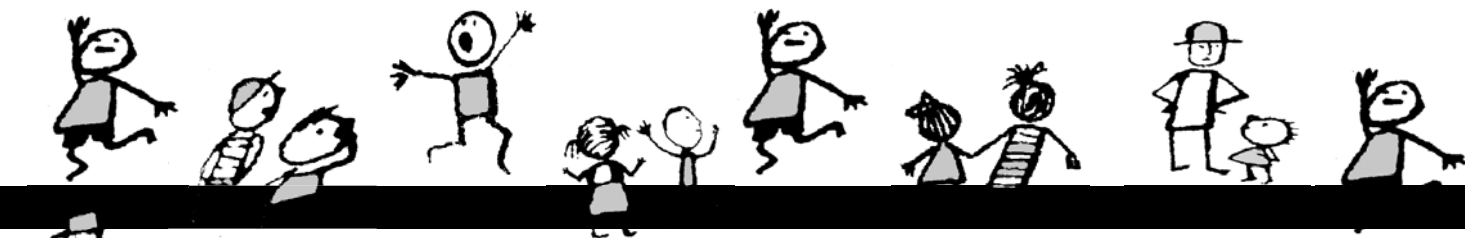
Sponzor tisku: Konica Minolta

Redakční uzávěrka: 10. srpna 2011 v 03:20h

Vychází: 10. srpna 2010 v 11:00h

Neprošlo jazykovou úpravou!

program

dnes

středa 10. srpna 2011

9.00-13.00 semináře

14.00-16.00 **Problémový club** – JHŠ

14.00 a 18.30 **Pohádka o veliké řepě** / Malé dvě, ZUŠ Jaroměř, **Kdo zachrání princeznu** / Polehňovi Hradec Králové, **Malá indiánská pohádka** / Maminy Jaroměř – Sok

15.00 **Zlaté slunce - festival amatérských folkových skupin** (Struna / Hronov, Josef Pinkas / Bohumín, Country Colaps / Pardubice, Inženýr Vladimír / Praha, Jarek Plesar a Pedro / Hradubice, Miloš Dvořáček a Jakub Fidler, Chvíle / Hronov, Kamion / Hronov, Fukanec / Nové Město, Oldřich Bohadlo a spol. / Náchod – park A. Jiráka

16.30 a 19.30 **Maryša L.P. 2011** / Slovan-ský týatr Olomouc – JD

18.45 a 22.00 **Hospodin aneb Kdopak by se Boha bar** / Divadlo DNO a Šavgoč – Ch

20.00 **O pračlovíčkovi** / Divadlo Tramtarie Olomouc – SJČ

22.00 **Maršo vorijla** / Divadlo Dagmar Karlovy Vary – JD (doprovodný program)

22.00 **Noc v Chapiteau: Dj Liquid A** – Ch

23.00 **Diskusní klub** – HOST Vladimír Mikulka a Milan Schejbal – SJČ

Legenda:

JD = Jiráskovo divadlo
SJČ = Sál Josefa Čapka,

Sok = sál sokolovny,

Ch = Chapiteau Freiwaldovo náměstí,

JHŠ = jídelna Hotelové školy

V případě nepříznivého počasí se program v parku nekoná!

WIKOU
generální partner
festivalu Jiráskův Hronov

Lék na tělo i na duši

Představte si, že jen odběhnete z PC na toaletu a pospícháte, abyste zase co nejdřív byli zpátky, protože nechcete přijít o jedinou z padlých myšlenek a ejhle... Klikla se rozhodne, že prostě nějak povolí, zaklapne, zradí, zkrátka zasekne se a najednou nejdou za nic na světě otevřít dveře. Začínáte jen tak něžně klepat zevnitř hajzlíku s myšlenkou, že vás třeba někdo zamknul ze srandy a hned vás zase pustí... V salónku se zatím mluví o další inscenaci. Zkoušíte vyrazit dveře. Bušíte. Zaslechne vás první zachránce Roman Černík a vyráží na misi (téměř mísu). Mluví se o poslední inscenaci tohoto dne. A vy jste téměř v hajzlu, protože to prostě nejde ani náhadičkem, které nosí Roman hrdina stále u sebe. Mezitím končí PC, na kterém bohužel neseděl žádný zámečník. Další stateční rytíři Michal Drtina a Aleš Bergman, kteří také nejsou úspěšní, ale jsou odvážní, ochotní a laskaví, zkoušejí kreditní kartou odklopit záklopku. Nakonec přibíhá útvar rychlého nasazení Josef Weber a Mirek Široký, jejich boxy na náhadi evokují dobrý konec, ale... nejdříve se několik minut nedaří. Vy šlíte, ale proč vlastně? A teď se konečně dostáváme k léku na duši i na tělo. Dobré je být v klidu za každé situace, snažit se myslet pozitivně, kdosi k vám přibíhá a skrze nekompromisně zaražené dveře volá: „Ale zase máte paninko výhodu – být zavřená na záchodcích je o něco lepší, než být ve výtahu.“ Nakonec, abyste byli rádi, že jste právě tady a teď.

Paní Věra by vám o tom mohla vyprávět. Po půl hodině se dostala ven. Všem svým rytířům dobré vůle posílá po ruličce toaletního papíru.

Jasanka Kajmanová

Zaslechnuto, zahlédnuto

Seminaristé Jan Julínek a Jan Hnilička byli dnes ve 12 hodin spatřeni mimo své semináře, čímž porušili vnitřní pravidla festivalu. Oba pánové jsou proto z Hronova vyhoštěni. Za hranicemi města čekají, až si pro ně přijedou rodiče.

red

Dětský koutek aneb Jak jít do divadla a odlehčit si od potomka

Novinku Jiráskova Hronova v podobě dětského koutku ocenilo a využilo už několik rodičů z řad diváků, ale také z řad aktérů (největší množství dětí za jeden den bylo v DK jedenáct, ale naštěstí ne najednou). Díky Janě Hrdinové, dětské sestřičce původem z Žabokřk, která žije v Hronově, mohla třeba včera Hana Habrychová Koutová vyslechnout debatu o svém jedenáctiminutovém představení Jézuskonte marjapano. A „ježišmarjá“ jsem spustila já, když jsem nevěděla, jak utišíť asi rok a půl ročního Kryšťůfka, který plakal, protože se tatínek mihnul ve dveřích dětského koutku (naštěstí křik a pláč netrval ani polovičku maminčina představení)... Ale jeho sestřička, asi čtyřletá Marijanka zez Plzně, mi vysvětlila, „že je stejně počůranej“. Paní Jana všechno zvládala jako skutečná hrdinka. Hronovská náhradní babička (70 let) si hlídání dětí pochvaluje, všechny jsou moc fajn. Nejmladší z dětí byl právě Kryšťůfek a nejstarší Diviška s bráchou Arnagonem a největší dálka, z které děti dorazily, bylo asi Brno.

Tož, za všechny rodiče divadelníky volám: za dětský koutek DÍKY všem, kteří se na novince podíleli; a zdravím hrdinku Hrdinovou. Všem rodičům, kteří ještě dětský koutek nevyužili, ho rozhodně doporučuji, na vaše ratolesti čekají hromady hraček a žlutí houpací koně a báječná paní „Babička“.

Jasanka Kajmanová